

Středa po 3. neděli adventní

Iz 45,6b-8.18.21b-25:

„Já jsem Hospodin, a nikdo jiný. Tvořím světlo a působím tmu, dávám štěstí a dopouštím neštěstí, já, Hospodin, to všechno působím. Rosu dejte, nebesa, shůry, oblaka, spusťte déšť práva; ať se otevře země a zplodí spásu, ať spolu vyraší spravedlnost! Já, Hospodin, jsem to stvořil.“ Neboť tak praví Hospodin, stvořitel nebes, ten, který je Bůh, který utvořil zemi a ji učinil, který ji založil. Nestvořil ji, aby byla prázdná, **stvořil ji k obývání**: „Já jsem Hospodin, a nikdo jiný! Zda to nejsem já, Hospodin? Mimo mne není jiný Bůh! Bůh spravedlivý a spasitel není mimo mne! **Obrátte se ke mně a dejte se spasit**, všechny končiny země! Neboť já jsem Bůh, a nikdo jiný! Při sobě jsem přísahal, z mých úst vyšla pravda, neodvolatelné slovo: Každé koleno se mi bude klanět, přísahat bude každý jazyk.“ Řeknou: „**Jen v Hospodinu je vítězství a síla**.“ S hanbou přijdou k němu všichni, kdo mu odpírají. Vítězství a slávy dojde v Hospodinu celý rod Izraele.

Lk 7,19-23 (řec. 18b-23):

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi se vzkazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ti muži přišli k němu a řekli: „Jan Křtitel nás posílá k tobě s otázkou: Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Právě tehdy uzdravil mnoho lidí z nemocí, neduhů a od zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak. Odpověděl jim tedy: „**Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!**“.

„Já jsem Hospodin, a nikdo jiný. Tvořím světlo a působím tmu, dávám štěstí a dopouštím neštěstí, já, Hospodin, to všechno působím.“

Existuje jakási dvojitá Prozřetelnost, nebo lépe řečeno jediná Prozřetelnost, na kterou můžeme nahlížet ze dvou různých aspektů: zaprvé jako na impuls daný na počátku, který působí uvnitř každého tvora. Zadruhé pak jako na starostlivou péči, která přichází zvnějšku, jako na mateřskou pomoc, bdící oko, které neustále střeží své milované syny. U bytostí bez rozumu je přítomen první aspekt: „Jedná se o činnost Boží, která však, můžeme říci, nabývá konkrétní podoby v samotné přirozenosti zvířat, která spontánním a přirozeným způsobem pečují o své bytí.“ Tato činnost se ukazuje v jisté vrozené předvídatosti ohledně budoucnosti a právě v tomto smyslu ji sám Bazil nazývá *péče* (starostlivost; prozíravost, obezřetnost). „Jak je možné, že jehně, které přeskočilo ohradu ovčína, rozpozná mezi tisícem ovcí barvu srsti a hlas své matky, že se k ní

rozeběhne a začne hledat zdroje mléka, jež jsou určeny právě jemu. Tito tvorové vlastní jistý smysl, jemnější než naše rozumové schopnosti, který umožňuje, že každý bezpečně pozná, co mu náleží.“ Tato *předvídatost* existuje i u člověka, ovšem způsobem, který je pro rozumovou bytost důstojnější; vyžaduje naši svobodnou spolupráci.

I my se musíme starat o své bytí, pečovat o sebe samé, předvídat ohledně nás samých, a to ne prostřednictvím slepého instinktu jako zvířata, ale vědomě, s využitím inteligence a poznání věcí. Musíme se, abychom tak řekli, nechat vést mateřskou Boží rukou. Protože se musíme starat o sebe samé, Stvořitel nám dal rozum.

Tomáš Špidlík – Svatý rok milosrdenství, Refugium 2015

Hřích není v první řadě překročení přikázání, ale zavržení úmyslu, který Bůh s člověkem má. Hospodin všechno působí, ale vyžaduje naši svobodnou spolupráci. Usiluji o ni? Jsem jí otevřen?